

Ρεπορτάζ ΓΡΗΓ. ΤΖΙΟΒΑΡΑΣ

«ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ» ο διάλογος για την αλλαγή του εκλογικού νόμου, ο οποίος άνοιξε με πρωτοβουλία της κυβέρνησης, η οποία εντός της προσεχούς εβδομάδας προτίθεται να ανοίξει τα χαρτιά της. Την ώρα όμως που Μαξίμου και Ρηγίλλης ετοιμάζονται για να προτείνουν απλές τροποποιήσεις του ισχύοντος συστήματος, με μοναδικό στόχο να ενισχύσουν τις πιθανότητες μακροημέρευσης της ΝΔ στην εξουσία, μεγάλη μερίδα του πολιτικού κόσμου «φλερτάρει» με την ιδέα της συνολικής μεταρρύθμισης του εκλογικού συστή-

ματος, καθώς θεωρεί ότι μια τέτοια τομή θα έχει ευεργετικές επιπτώσεις συνολικά για το πολιτικό σύστημα.

Η αντιπρόταση την οποία ήδη υπέβαλε ο πρόεδρος του ΠαΣοΚ κ. Γ. Παπανδρέου για εφαρμογή στα καθ' ημάς παραλλαγής του γερμανικού εκλογικού συστήματος έγινε δεκτή με ποικίλες αντιδράσεις μεταξύ των στελεχών όλων των κομμάτων. Συνάντησε αφενός πολλούς θασώτες της ιδέας στην αντίπερα πολιτική όχθη, καθώς μια σειρά γνωστά στελέχη του κυβερνώντος κόμματος έχουν κατά καιρούς διατυπώσει ανάλογες προτάσεις, όπως και από το δικό του κομματικό χώρο με πιο χα-

ρακτηριστική τη ματαιωθείσα απόπειρα μεταρρύθμισης που έγινε το 2003 από την τότε κυβέρνηση. Βρήκε αφεντέρου εμπρός της και ένα τείχος άρνησης, στο οποίο κατέφυγαν βουλευτές και κόμματα είτε από άγνοια είτε από καχυποψία και προκατάληψη.

Είναι αλήθεια βεβαίως ότι στις συζητήσεις οι οποίες κατά καιρούς ανοίγονται επί του θέματος γίνεται λόγος σχεδόν πάντα για «παραλλαγή του γερμανικού συστήματος», κάτι το οποίο είναι τόσο γενικό και αόριστο, ώστε δικαιολογημένα προκαλεί αντιδράσεις, αφού ο τρόπος εφαρμογής του συστήματος είναι κρίσιμος όπως επισημαίνουν όλοι οι ειδικοί επιστήμονες.

■ Ο συνδυασμός αναλογικής και πλειοψηφικού, η διπλή ψήφος, οι υπεράριθμες έδρες και η εφαρμογή στην Ελλάδα

Η σύγκρουση για το γερμανικό μοντέλο

Πέντε λόγοι υπέρ και πέντε κατά του συστήματος

Ορισμένοι από τους διαφωνούντες με την υιοθέτηση του «γερμανικού» επικαλούνται το Σύνταγμα ως εμπόδιο, αν και έγκυροι συνταγματολόγοι εκφράζουν αντίθετη άποψη. Υποστηρίζουν ότι μπορεί άνετα να εφαρμοστεί παραλλαγή του εν λόγω συστήματος, με τη μόνη διαφορά ότι πρέπει να υπάρχει μέριμνα και για τους βουλευτές Επικρατείας οι οποίοι αναφέρονται ρητά στο Σύνταγμα, χωρίς αυτό να αποτελεί ουσιώδες εμπόδιο, ενώ όσον αφορά τις περιφέρειες δεν υφίσταται περιορισμός για το πόσες θα είναι οι ελάσσονες και πόσες οι μείζονες (ευρείες).

Τα κρίσιμα ζητούμενα είναι πόσοι βουλευτές θα εκλέγονται άμεσα στις ελάσσονες περιφέρειες και πόσοι έμμεσα στις ευρείες. Στο αρχικό σχέδιο το οποίο είχε ετοιμάσει ο κ. Σκανδαλίδης, προτού να υποχωρήσει εξαιτίας εσωκομματικών αντιδράσεων, προβλέπονταν ολιγοεδρικές περιφέρειες και σύστημα κατανομής των εδρών ίδιο με το ισχύον, σύμφωνα με το οποίο κατανέμονται αναλογικά σε όλα τα κόμματα τα οποία περνούν το 3% οι 260 έδρες και οι υπόλοιπες 40 δίδονται «μπόνους» στο πρώτο κόμμα.

ΥΠΕΡ

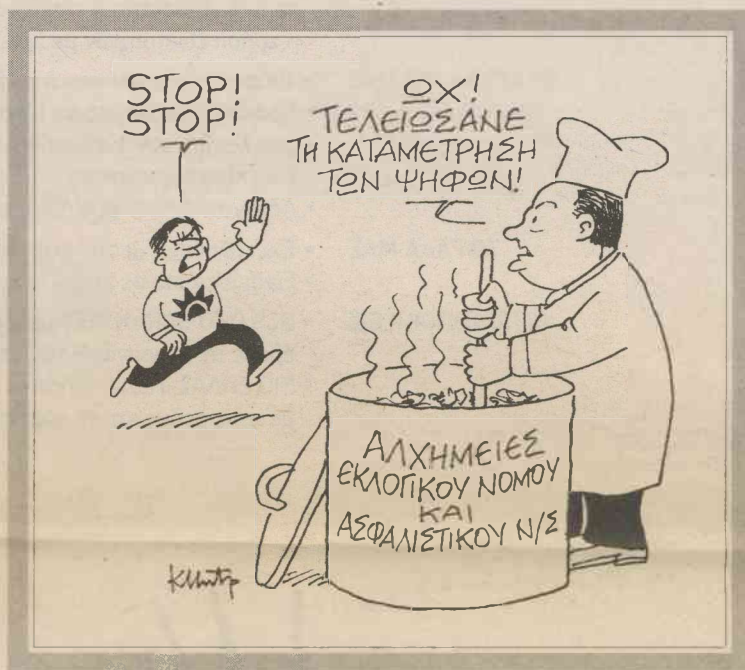
Οι υποστηρικτές του γερμανικού συστήματος οι οποίοι γνωρίζουν τη λειτουργία του προβάλλουν τα εξής επιχειρήματα για την υιοθέτησή του:

1 Οι μικρές περιφέρειες επιτρέπουν σε κάθε υποψήφιο βουλευτή να είναι κοντά στους εκλογείς του, αφού για τα δεδομένα της Ελλάδας θα απευθύνεται σε 45 ως 60 χιλιάδες εν δυνάμει ψηφοφόρους (ανάλογα με το αν οι μονοεδρικές περιφέρειες θα είναι 200 ή 150) και να μην εξαρτάται έτσι η εκλογή του από συμφέροντα και μηχανισμούς δημοσιότητας και επιρροής.

2 Η υποψηφιότητα ενός υποψηφίου από κάθε κόμμα, σε κάθε εκλογική περιφέρεια, περιορίζει τους εσωκομματικούς εμφυλίους κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και ωθεί τους υποψηφίους να δίνουν έμφαση στις ιδεολογικές τους αποχρώσεις.

3 Η εκλογή με λίστα στις ευρείες περιφέρειες μπορεί να λειτουργήσει υπέρ της ανανέωσης του πολιτικού προσωπικού, καθώς μέσω αυτής μπορεί να εισέλθει στην κεντρική πολιτική σκηνή ικανός αριθμός νέων προσώπων.

4 Οι τοπικές κοινωνίες έχουν ισχυρό λόγο στην εκπροσώπησή τους στο Κοινοβούλιο, αφού οι εκλογείς μπορούν με την «πρώτη ψήφο» να επιλέξουν έναν ικανό υποψήφιο για βουλευτή της περιφέρειάς τους και με τη δεύτερη να μείνουν σταθεροί στους ιδεολογικούς τους προσανατολισμούς.

5 Η διπλή ψήφος τέλος ενισχύει τις συγκλίσεις των κομμάτων, αφού με τις επιλογές τους οι ψηφοφόροι μπορούν να στείλουν μήνυμα για τις μετεκλογικές συνεργασίες τις οποίες προκρίνουν. Στη Γερμανία ένα ποσοστό το οποίο κυμαίνεται από 10% ως 20% έχει διαφοροποιημένη κομματικά επιλογή ανάμεσα στην πρώτη και στη δεύτερη ψήφο. Και αυτό κυρίως παρατηρείται μεταξύ ψηφοφόρων από όμορους χώρους, όπως της Κεντροδεξιάς και των Φιλελευθέρων ή των Σοσιαλδημοκρατών και των Πράσινων.

ΚΑΤΑ

Οι επικριτές της υιοθέτησης του γερμανικού συστήματος αντιπαραβάλλουν τα ακόλουθα επιχειρήματα:

1 Στην απόλυτη εφαρμογή του, το γερμανικό σύστημα δεν υπηρετεί τον στόχο της κυβερνητικής σταθερότητας, αφού ο αναλογικός του χαρακτήρας μπορεί να οδηγήσει σε πολυδιάσπαση των κομμάτων και σε αδυναμία συγκρότησης κυβερνήσεων συνεργασίας.

2 Η λίστα με τη σειρά εκλογής είναι «ισχυρό χαρτί» στο χέρι της κομματικής ηγεσίας και μπορεί να

οδηγήσει σε «αποκεφαλισμούς» διαφωνούντων με διάφορα προσχήματα, ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ελλάδα στην οποία δεν υπάρχει παράδοση στη δημοκρατική λειτουργία των κομμάτων.

3 Το υψηλό πλαφόν του 5% το οποίο χρειάζεται στη Γερμανία να πετύχει ένα κόμμα για να εισέλθει στην Ομοσπονδιακή Βουλή πλήττει τους μικρούς σχηματισμούς, οι οποίοι επίσης πολύ δύσκολα θα μπορούσαν να εκλέξουν βουλευτές στις μονοεδρικές περιφέρειες, όπου ισχύει το πλειοψηφικό.

4 Οι διπλές υποψηφιότητες οι οποίες επιτρέπονται στη Γερμανία, όπου μπορεί κάποιος να είναι ταυτοχρόνως υποψήφιος στη μονοεδρική αλλά και στη λίστα της ευρείας περιφέρειας, ούτως ώστε αν δεν εκλεγεί από την «πρώτη ψήφο» να το πετύχει με τη «δεύτερη», δεν συμβάλλει στην ανανέωση του πολιτικού προσωπικού.

5 Ο ασταθής αριθμός των βουλευτών και οι υπεράριθμες έδρες οι οποίες δίδονται μπορεί, υπό προϋποθέσεις και σε οριακές περιπτώσεις, να οδηγήσουν σε ανατροπή της σειράς κατάταξης των κομμάτων και ένας σχηματισμός ο οποίος είναι δεύτερος σε εθνικό επίπεδο να βρεθεί με περισσότερες έδρες από το πρώτο κόμμα (κάτι ωστόσο που στη Γερμανία δεν έχει συμβεί από το 1949 οπότε εφαρμόζεται με μικροαλλαγές το ίδιο σύστημα).

Συνέχεια στη σελ. Α8

Η επανεκλογή του Γ. Παπανδρέου στην προεδρία του ΠαΣοΚ αποσαφήνισε το πολιτικό σκηνικό. Και «πριν αλέκτορα φωνήσαι...» ο Πρωθυπουργός ξεκαθάρισε τα βασικά:

● Δεν θα κάνει ούτε δημοψήφισμα ούτε εκλογές για τα Σκόπια - τώρα που εξέλιπε ο παράγων Βενιζέλος δεν υπάρχει λόγος να βιαστεί για τις εκλογές...

● Ο νέος εκλογικός νόμος δεν θα είναι παρά ένα λίκνισμα του παλιού για να αυξήσει το μπόνους που παίρνει το πρώτο κόμμα - καμία διάθεση για ευρύτερες μεταρρυθμίσεις...

Αυτά, και πολλά είναι. Το Ασφαλιστικό οδεύει προς «ήπια λύση», τόσο ήπια ώστε ο συμπολιτευόμενος Τύπος και οι «γαλάζιοι» συνδικαλιστές επιπλήττουν τον αρμόδιο υπουργό επειδή δεν διαλαλεί επαρκώς πόσο ήπια θα είναι η λύση, δηλαδή ότι δεν πρόκειται να κάνει τίποτε. Τα μέτρα με τα οποία απειλούσε ο Αλογοσκούφης αφέθηκαν

Ο Καραμανλής μετά το ΠαΣοΚ

Του Ι.Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

για αργότερα. Και η συνταγματική αναθεώρηση αναπαύεται ήδη στο Κοιμητήριο των μεγάλων κυβερνητικών σχεδίων.

Τι μένει; Να περιμένουμε τις εκλογές του 2009, αν όχι νωρίτερα, για να προλάβει ο Πρωθυπουργός και το 18μηνο της λίστας. Με άλλα λόγια, η συγκεκριμένη κυβέρνηση προνοεί αποκλειστικά για την αναπαραγωγή της. Και από θέσιν ισχύος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα πράγματα στο ΠαΣοΚ εξελίχθηκαν ακριβώς όπως τα επιθυμούσε το Μέγαρο Μαξίμου. Είχαν ποντάρει στην επανε-

κλογή του Παπανδρέου και σε ένα διχασμένο ΠαΣοΚ. Ως μπόνους τούς προέκυψε το ρήγμα που καλλιεργεί ο πρόεδρος του ΠαΣοΚ με τα μέσα ενημέρωσης. Τίποτε από αυτά δεν κατέστησε τον Καραμανλή δυστυχέστερο, το αντίθετο.

Από την άλλη πλευρά, όμως, η οικοδόμηση μιας στρατηγικής στη βάση της αδυναμίας του αντιπάλου είναι εξαιρετικά παρακινδυνευμένη κίνηση στην πολιτική. Για δύο λόγους:

Πρώτον, επειδή η αδυναμία του ενός βρίσκεται σε ευθεία συνάρτηση με την ισχύ του άλλου. Αν η κυβέρνηση κλο-

νιστεί από δικά της λάθη, τότε ακόμη και το σημερινό ΠαΣοΚ μπορεί ξαφνικά να φαντάζει ως πολιτική υπερδύναμη.

Δεύτερον, επειδή στις πολιτικές εξισώσεις υπάρχει πάντα και ένας απροσδιόριστος παράγων, η κοινωνία. Δεν είναι βέβαιο ότι η κοινωνία θα περιμένει ήρεμα και υπομονετικά πότε ο Πρωθυπουργός θα ευαρεστηθεί να ζητήσει την ανανέωση της εμπιστοσύνης της. Ήδη, η Αριστερά ακονίζει τα μαχαίρια της για «νέους αγώνες».

Ακόμη περισσότερο που δεν είμαστε στο 2004 και η κυβέρνηση βγήκε ήδη αποδυναμωμένη από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Απλώς η ήττα και η κρίση του ΠαΣοΚ επισκίασαν τρόπον τινά τη δική της αποτυχία. Ως τώρα... Διότι στο λεπτό παιχνίδι της διαχείρισης των εντυπώσεων που έχει επιλέξει ο Πρωθυπουργός πολύ λίγα χωρίζουν τον νικητή από τον ηττημένο.

■ Πρωτοκλασάτοι υπουργοί μεταξύ των υποστηρικτών του γερμανικού μοντέλου – Διακομματικό μπλοκ συνιστούν οι αντίπαλοί του

Ποιοι το υποστηρίζουν, ποιοι το επικρίνουν

Συνέχεια από τη σελ. Α6

Τέσσερις εν ενεργεία υπουργοί, η κυρία Ντόρα Μπακογιάννη και οι κκ. Γ. Σουφλιάς, Σ. Χατζηγάκης και Α. Σπηλιωτόπουλος, όπως και η τέως πρόεδρος της Βουλής κυρία Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα, καθώς και ο επίτιμος πρόεδρος της ΝΔ κ. Κ. Μητσοτάκης, συγκαταλέγονται μεταξύ των υποστηρικτών του «γερμανικού» στον κυβερνητικό χώρο, στον οποίο επίσης και ορισμένοι βουλευτές βρίσκουν θετική την ιδέα υιοθέτησης ενός τέτοιου συστήματος. Όπως αποκάλυψε επίσης ο πρόεδρος του ΠαΣοΚ παλαιότερα, ανάλογη άποψη είχε εκφράσει και ο Πρωθυπουργός κ. Κ. Καραμανλής, ο οποίος τώρα μάλλον έχει αλλάξει άποψη.

Αρκετοί θερμοί θιασώτες υπάρχουν και στον χώρο της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αφού άλλωστε η σχετική θέση περιλαμβανόταν και στη δέσμη προτάσεων την οποία είχε παρουσιάσει το ΠαΣοΚ στην προηγούμενη Βουλή, εν όψει της Αναθεώρησης του Συντάγματος. Ο πρώην Πρωθυπουργός κ. Κ. Σημίτης, αλλά και πολλά άλλα στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης, όπως οι κκ. Κ. Σκανδαλίδης, Αλ. Παπαδόπουλος ή ο καθηγητής κ. Γ. Παπαδημητρίου, είναι γνωστοί υπέρμαχοι της προτεινόμενης αλλαγής.

Ισχυρό διακομματικό μπλοκ συγκροτούν όμως και οι επικριτές του συστήματος, όπως άλλωστε φάνηκε και όταν επιχειρήθηκε το 2003 η αλλαγή του εκλογικού συστήματος προς μια τέτοια κατεύθυνση. Στο κυβερνών κόμ-

Ψηφοφόροι, φορώντας βαυαρικές παραδοσιακές στολές, ψηφίζουν κατά τη διάρκεια εκλογών στη Γερμανία. Δεξιά, ψηφοδέλτιο το οποίο χρησιμοποιήθηκε στην ίδια εκλογική αναμέτρηση

μα στελέχη όπως ο Γραμματέας της ΚΕ κ. Ελ. Ζαγορίτης ή ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος κ. Π. Παναγιωτόπουλος το... περισσότερο που μπορούν να δεχθούν είναι η κατάτμηση της Β' εκλογικής Περιφέρειας της πρωτεύουσας. Στον χώρο επίσης της αξιωματικής αντιπολίτευσης ο τέως πρόεδρος της Βουλής κ. Αλ. Κακλαμάνης απορρίπτει κάθε συζήτηση

για το ενδεχόμενο κατάργησης του σταυρού προτίμησης και εκλογής μέσω λίστας.

Την απόλυτη αντίθεσή τους εκφράζουν εξάλλου τα κόμματα της παραδοσιακής Αριστεράς, στελέχη της οποίας θεωρούν «αδιανόητη» την πρόταση του προέδρου του ΠαΣοΚ, υποστηρίζοντας ότι στρέφεται εναντίον τους και «αν επιμένει θα το θεωρήσουν ως «casus belli».

Πώς λειτουργεί

Το «γερμανικό» είναι ένα μεικτό εκλογικό σύστημα το οποίο μοιάζει μεν περίπλοκο είναι δε στην πράξη αρκετά απλό, ενώ επιδέχεται πολλές παραλλαγές στην εφαρμογή του, οι οποίες έχουν υιοθετηθεί τόσο στο εσωτερικό της Γερμανίας (για την εκλογή τοπικών Κοινοβουλίων στα κρατίδια) όσο και στο εξωτερικό (Ουγγαρία, Αλβανία, κτλ.).

Στην «αυθεντική» ισχύουσα εφαρμογή του για την εκλογή των μελών της Ομοσπονδιακής Βουλής της Γερμανίας έχει έντονα τα χαρακτηριστικά της απλής αναλογικής για την τελική κατανομή των εδρών στα κόμματα, ενώ περιλαμβάνει και πολλά στοιχεία πλειοψηφικού συστήματος τα οποία εφαρμόζονται στην επιλογή των μισών βουλευτών, οι οποίοι εκλέγονται σε καθεμία από τις 299 μονοεδρικές εκλογικές περιφέρειες στις οποίες διαιρείται η γερμανική επικράτεια.

Στην επιστημονική γλώσσα το σύστημα αυτό αποκαλείται «προσωποποιημένη

απλή αναλογική», αφού συνδυάζει τον κανόνα της πλειοψηφικής εκλογής σε τοπικό επίπεδο με την αρχή της αναλογικής εκπροσώπησης σε εθνικό επίπεδο.

Αυτό συμβαίνει μέσω της διπλής ψήφου την οποία έχει κάθε ψηφοφόρος, ο οποίος – σε ενιαίο ψηφοδέλτιο – ψηφίζει ταυτόχρονα δύο φορές:

- τη μια για τον βουλευτή της μονοεδρικής περιφέρειας στην οποία ασκεί το εκλογικό του δικαίωμα και,

- την άλλη για το κόμμα της αρεσκείας του στην ευρεία περιφέρεια (κρατίδιο για τα δεδομένα τη Γερμανίας), το οποίο μπορεί να είναι διαφορετικό από εκείνο με το οποίο ήταν υποψήφιος ο βουλευτής που ψήφισε με την «πρώτη ψήφο».

Ετσι, ο γερμανός ψηφοφόρος με την «πρώτη ψήφο» επιλέγει τον βουλευτή της (στενής) περιφέρειάς του και με τη «δεύτερη ψήφο» καθορίζει τον τελικό αριθμό της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης κάθε πολιτικού σχηματισμού στην Ομοσπονδιακή Βουλή.

Το μεγαλύτερο ίσως εμπόδιο στην προτεινόμενη αλλαγή συνιστά η «σιωπηλή πλειοψηφία» των βουλευτών η οποία, ανεξαρτήτως κόμματος, κάθε φορά που ανοίγει ένας τέτοιος διάλογος εμφανίζει έντονα στοιχεία ανασφάλειας τα οποία λειτουργούν ως τροχοπέδη για την παραμικρή μεταβολή του υφιστάμενου status.

Αυτό άλλωστε συνέβη το

2003 όταν απαλείφθηκε και το τελευταίο εκσυγχρονιστικό στοιχείο που είχε ο εκλογικός νόμος του κ. Σκανδαλίδη και ήταν – μετά την εγκατάλειψη της προσπάθειας υιοθέτησης παραλλαγής του «γερμανικού» – η κατάτμηση της Β' Αθήνας, που όλοι αναγνωρίζουν ότι έχει μετατραπεί σε περιφέρεια «τέρας» η οποία εκλέγει 42 βουλευτές. Η σχετική συζή-

τηση ξεκίνησε εκ νέου πρόσφατα με τον κ. Κυρ. Μητσοτάκη να προσεγγίζει συναδέλφους του για την ανάληψη κοινής πρωτοβουλίας, η οποία ωστόσο δεν αποκλείεται να συναντήσει τα γνωστά εμπόδια των «δυνάμεων της αδράνειας», στα οποία σκόνταψαν ανάλογες πρωτοβουλίες τις οποίες είχε αναλάβει στο παρελθόν ο κ. Γ. Ανωμερίτης.

ΑΠΟΨΕΙΣ

Θετικά και αρνητικά του... εξελληνισμού

Του ΑΘ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΙΠΛΟΣ στόχος των εκλογικών μας συστημάτων – μονοκομματικές κυβερνήσεις και «βιοποικιλότητα» του Κοινοβουλίου – μπορεί να επιδιωχθεί μέσω παραλλαγής του γερμανικού συστήματος με δύο τρόπους: είτε με παράλληλη και ανεξάρτητη λειτουργία των δύο εκλογικών μηχανισμών (του αναλογικού και του πλειοψηφικού) είτε με ενιαίο προκαθορισμό σε εθνική βάση της ενίσχυσης του πρώτου κόμματος.

Η παράλληλη και ανεξάρτητη λειτουργία των δύο εκλογικών μηχανισμών έχει όμως δύο κινδύνους:

Πρώτον, το ενδεχόμενο τερατώδους υπερεκπροσώπησης του πρώτου κόμματος. Δεύτερον, το ενδεχόμενο της «αντιστροφής πλειοψηφίας»: αν το πρώτο κόμμα πάρει 40% και το δεύτερο 38%, αλλά το δεύτερο λόγω καλύτερης κατανομής των ψήφων του πρώτου σε 117 μονοεδρικές και το άλλο σε 83, τότε το κόμμα του 40% θα εκλέξει 123 βου-

λευτές (83+40) και αυτό του 38% 155 βουλευτές (117+38)!

Ας πάρουμε τώρα τη δεύτερη παραλλαγή, σύμφωνα με την οποία το εθνικό ποσοστό και μόνον αυτό προσδιορίζει τον συνολικό αριθμό των κοινοβουλευτικών εδρών. Εδώ εκλείπει το κίνητρο των κομμάτων να επιλέξουν για τις μονοεδρικές τους υποψηφίους με την ευρύτερη αποδοχή στην τοπική κοινωνία, δηλαδή τους λιγότερο ανεξαρτήτως του πόσες μονοεδρικές θα κερδίσει το κόμμα, σε εθνική βάση θα έχει τον ίδιο αριθμό βουλευτών. Και οι δύο παραλλαγές όμως έχουν ένα θετικό και ένα αρνητικό. Το θετικό είναι ότι καταργώντας τον σταυρό προτίμησης μειώνουν τις εξαρτήσεις των εκπροσώπων του λαού από την οικονομική και επικοινωνιακή (διαπλεκόμενη;) ολιγαρχία, ενώ παράλληλα καταργούν τους εσχατοκομματικούς εμφυλμούς.

Το αρνητικό είναι ότι μπορούν να αφήσουν εκτός Κοινοβουλίου σημαντικές κοινοτικές προσωπικότητες.

Αναλογικότητα ή «δυσαναλογικότητα»;

Του Δ. ΔΩΔΟΥ

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ εκλογικό σύστημα είναι απολύτως αναλογικό και κατά συνέπεια δεν προμοδεύει τις αυτοδύναμες κυβερνήσεις, εκτός αν το πρώτο κόμμα προσεγγίσει το 50% των ψήφων.

Η ελληνική εκδοχή της «δημιουργικής» προσαρμογής του γερμανικού συστήματος στο σχήμα, 200 (67%) βουλευτές μονοεδρικών, 100 βουλευτές λίστας, δεν έχει καμία σχέση με το ισχύον εκλογικό σύστημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Απεναντίας, η ελληνική εκδοχή αποβλέπει στην επίταση της «δυσαναλογικότητας», σε σύγκριση μάλιστα με το σύστημα με το οποίο έγιναν οι εκλογές του 2007.

Ιδιαίτερα για τα μικρά κόμματα, το ποσοστό των βουλευτών οι οποίοι θα εκλε-

γούν θα είναι περίπου το 30% της εκλογικής του δύναμης.

Ο τρόπος λειτουργίας των ελληνικών κομμάτων – και ιδίως των κομμάτων εξουσίας – δεν αφήνει αμφιβολίες για το πώς θα επιλέγονται οι υποψήφιοι των μονοεδρικών περιφερειών και πώς θα καταρτίζεται η σειρά εκλογής των υποψηφίων της λίστας: θα τους επιλέγει ο πρόεδρος του κόμματος ή το στενό περιβάλλον του. Συνεπώς, όποιος ενοχλεί θα ορίζεται σε «άγονη» περιοχή ή θα βρίσκεται εκτός εκλογίμης σειράς.

Αλλά ακόμη και ανάμεσα στους πειθήνιους στην κοινοτική ηγεσία υποψηφίους, οι μεν των μονοεδρικών θα πρέπει να παλεύουν για την εκλογή τους, ενώ αυτοί που θα είναι σε σίγουρη εκλογίμη θέση της λίστας θα περιμένουν τη μέρα που θα ανοίξει η Βουλή για να προσέλθουν στα νέα τους καθήκοντα.